

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a șasea a Postului Mare, a Floriilor; Praznicul Intrării Domnului în Ierusalim

Lacrima Mea se face cuvânt, și plâng peste pământ lăcrimând după om ca și acum două mii de ani când plângeam Ierusalimul și Mă pregăteam Miel pentru jertfă de dragul iubirii Mele pentru om, căci omul nu M-a iubit, n-a voit să-i fiu Dumnezeu, o, n-a voit, și plâng și azi că n-a voit, iar lacrima Mea este cuvântul cu care strig după om, ca în rai strig: *«Omule, unde ești?»*, iar omul este gol înaintea Mea și se ascunde să nu-l văd și nu Mă voiește, și mereu, mereu se ascunde de Dumnezeu și de om, o, și aceasta a căzut peste om, păcatul ascunderii din pricina păcatului neascultării de Dumnezeu, a nedragostei de poruncile vieții, care îl țin pe om cu Dumnezeu aproape, o, și dacă omul calcă peste ele Eu îl strig când el se ascunde și îl întreb: *«Unde ești? Nu cumva te ascunzi fiindcă nu ascuți ca să nu te mai ascunzi apoi?»*.

O, atât de urât a căzut omul, de n-a mai gândit că nu se poate piti de Dumnezeu cu ceea ce este și face el, dar cum să nu-l vadă Dumnezeu? O, așa a căzut și Iuda, săracul, a crezut că nu-l vede Dumnezeu când lucra tot ce poate face omul mai rău, despărțirea de Dumnezeu și ascunderea apoi.

E praznic sfânt pe pământ peste neamul creștinesc la amintirea zilei când Eu, Domnul Iisus Hristos, am împlinit Scriptura plângerii Ierusalimului și când am intrat în cetate pe mînzul asinei și am zis peste ea: *«Dacă ai fi cunoscut tu măcar în ziua aceasta lucrările care puteau să-ți dea pacea! Dar acum ele sunt ascunse de ochii tăi, și vin peste tine zile când vei fi înconjurată de vrăjmași și vei fi culcată la pământ, tu și copiii tăi, și nu vor lăsa piatră pe piatră în tine, căci tu n-ai cunoscut vremea când ai fost cercetată»*.

O, e praznic de amintire a acelei zile când Eu plângeam Ierusalimul și soarta lui cea fără de salvare, iar azi plâng la fel de durut pentru casa Mea, care nu Mă primește să-Mi asculte cuvântul și povața lui, căci Eu Domnul, nici în rai n-am fost iubit și primit de om, și apoi nici în Ierusalim, și acum nici în casa Mea nu sunt primit când vin cuvânt de salvare ca să nu cadă casa lui Dumnezeu sub vrăjmași așa cum a căzut Ierusalimul acum două mii de ani pentru neprimirea Mea ca să-i fiu Eu Dumnezeu.

O, cum să nu plâng? L-am zidit pe om cu atâta iubire ca să Mă așez în el apoi. M-am uitat la chipul Meu, și așa am făcut lutul pe care l-am frământat cu mâna și am făcut din el omul și M-am așezat în el, suflând dinăuntru Meu peste el duh de viață din viața Mea, din ființa Mea, și am stat față în față și am grăit apoi cu această făptură și i-am dat rang de heruvim, și tot așa și lucrare i-am dat să lucreze și să păzească pentru lucrul său cel dat lui să-l lucreze, o, și n-a fost chip să rămânem una. Îi dădusem lucru sfânt să împlinească, l-am așezat să ocrotească întocmai ca un heruvim legea raiului, și l-am împodobit frumos ca și pe Mine în ziua când l-am așezat. El însă a zguduit oștirile îngerești, care l-au știut mare și îl slujeau ca pe cel făcut de Dumnezeu și i se supuneau, o, și a căzut în semeție făptura zidită de Dumnezeu, și cu ea au căzut îngerii cei de lângă Dumnezeu aproape, cei mai aproape de Dumnezeu au căzut cu toată ceata lor, cu tot cu căpetenia lor, și cu tot cu omul au căzut îngerii lui Dumnezeu în clipa semeției omului în rai, căci omul a cugetat că este mare, că este ca Dumnezeu, și se voia omul deasupra lui Dumnezeu, așa cum este scris că a gândit el în vremea căderii lui.

Am plâns Ierusalimul, l-am plâns cu jale pentru soarta pe care și-o alesese ca să nu Mă primească de Dumnezeu al lor. O, așa plâng și azi pentru tot pământul și omul de pe el, căci omul nu vrea să-i fiu Dumnezeu și Mântuitor și să-l adun la pieptul Meu ocrotitor. În ziua

aceea norodul din oraș Îmi cânta: «*Osana, bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului!*», iar Eu îi plângeam pe ei, pe cei care aveau să strige nu după multe zile să fiu dat la moarte, și plângeam și spuneam: «*O, de câte ori am dat să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ați vrut*». O, azi plâng la fel de dureros pentru biserica Mea cea neascultătoare și-i spun și ei, ca și Ierusalimului de atunci spun la toți slujitorii de altare și le spun așa: O, de câte ori am strigat peste voi și v-am grăit vouă ca să vă adun sub slava cuvântului Meu și să vă păstoresc și să vă țin sub ocrotirea Mea așa cum pasărea își ține puii săi, dar n-ați vrut, o, n-ați vrut, iar cei dintre voi, care M-au cunoscut în cuvânt, stau ascunși în această taină și cred și lucrează cu înțelepciune, ca nu cumva să-i dați afară voi, cei care nu voiți să Mă primiți cu voi în casă, o, și sunt mulți între voi care se îndulcesc cu această minune de cuvânt, cu râul Meu de cuvânt, și stau tainici ca și cei de acum două mii de ani, care credeau tainic, și tot așa și urmau.

Iată, nu este a tuturor credința, ci numai a celor ce au de la Tatăl darul să creadă, că iată, trufia omului e așa de mare, că n-a putut, săracul, să fie ascultător și mulțumit în rai, ci a vrut să fie mai mare, după ce a fost făcut el de Dumnezeu, căci omul s-a închinat lui satana în rai, dar lui Dumnezeu n-a voit să se închine și să facă voia Sa.

Iată, omul nu se închină lui Dumnezeu, și se închină lui satana și nu știe ce face. Se închină omul la om și la plăceri păcătoase, dar lui Dumnezeu nu. N-a voit omul să mănânce ca Dumnezeu, să facă ce face Dumnezeu, iar pentru că face altfel trebuie să-l certe Domnul mereu ca pe un fiu nesupus. Eu am ascultat de Dumnezeu ca un fiu, iar omul nu, iar trufia omului stă tocmai în aceasta: că nu face voia lui Dumnezeu. De aceea Eu sunt mare, iar omul mic, dar iată, cel mic se trufește peste Dumnezeu și nu face voia Lui, nu se supune ca să Mă slăvesc Eu în el, numai Eu, nu și el, și iată, satana este urmat de om prin trufia omului, iar trufia omului este diavol, este vrăjmașul lui Dumnezeu în om, și omul nu dă să facă voia lui Dumnezeu, căci în el este sămânța trufiei încă de când s-a înălțat să ia din pomul cel din rai jefuit de el, și de atunci își vede omul de mintea lui, nu de cuvântul lui Dumnezeu de peste el, și omul este îndărătnic pe pământ ca și în rai, și iată, Dumnezeu S-a făcut om, El, Cel ce l-a făcut și pe om și l-a așezat pe pământ, căci a pus din Duhul Lui și s-a ridicat omul pe picioarele lui și și-a purtat trupul, iar omul nu vrea să se facă asemenea lui Dumnezeu.

O, de câte ori M-am făcut și Mă fac Eu om, o, de câte ori, de câte ori, deșertându-Mă Eu Însumi în om! La început Mi-am făcut chipul și asemănarea și am pus în el din Mine, din Dumnezeu, și s-a arătat viața lui Dumnezeu în trup, în trupul cel zidit din lut. Am venit apoi acum două mii de ani și M-am deșertat cu totul și M-am făcut iarăși om, și apoi iarăși, dintre morți M-am ridicat și M-am făcut Omul cel nou, Hristos înviat, și toate pentru om le-am lucrat, și de atunci Mă fac mereu, mereu om, o, mereu Mă deșert cu totul cu trupul și sângele Meu în om, și nu-i este omului milă de Mine, nu-i este nicidecum, ca apoi să se facă el după chipul și asemănarea Mea când Domnul Se deșartă pe Sine în el și Se face om, omul în care Se deșartă Dumnezeu, un trup cu omul, un singur trup, precum este scris, și de atâtea ori, de atâtea ori dau să-l aduc sub ocrotirea Mea pe om ca să-l am al Meu, iar el nu voiește, căci se trufește ca și Adam în rai, și Dumnezeu este mai mic, Se face mic cât omul.

Iar Eu am plâns Ierusalimul acum două mii de ani, o, și tot mereu plâng de atunci, și aștept omul să se facă una cu Dumnezeu ca să-Mi iau înapoi odihna Mea, casa Mea de sărbătoare, Ierusalimul să-l iau și să-l am de mireasă la venirea Mea cu nunta Mea pe pământ, și în cer apoi, Mire și mireasă, nuntă pe vecie, ziua cea atât de așteptată de Tatăl pentru Mine, că-Mi vrea Tatăl mângâierea și plânge de mila Mea.

Iar Eu plâng Ierusalimul și azi și plâng cu Tatăl pentru om, căci omul nu ascultă de Dumnezeu și se închină lui satana și nu lui Dumnezeu, și lacrima Mea se face cuvânt peste pământ lăcrimând după om, ca și acum două mii de ani când plângeam Ierusalimul.

O, e grea pentru om calea cu Domnul, căci trebuie împlinite cele pentru calea aceasta. E greșit omul, dar calea cu Domnul nu este greșită, și este ea pentru cei greșiți ca să-i ajute pe calea cea care nu greșește, ci îl ajută pe omul greșit.

O, e grea, dar e frumoasă calea cu Dumnezeu, și toți cei ce o gustă din plin știu gustul și frumusețea ei, știu aceștia măreția vieții celui pentru calea aceasta. Așadar, omul trebuie să aibă minte și să aleagă ce este mai bun pe pământ, calea cu Dumnezeu, iar calea lui satana trebuie mereu, mereu risipită, mereu lovită, mereu dărâmată din calea omului când dă ea să se ivească. E grea, dar e cu răsplată mare calea cu Hristos, pe când calea cu satana numai pagubă și prăpăd aduce peste cei de pe ea.

Așadar, tu, popor al cuvântului Meu, Ierusalimul Meu cel mic de azi, rămâi întru iubirea Mea, rămâi întru cuvântul Meu! Cuvântul Meu este iubirea Mea, cu care vă hrănesc pe voi, o, fiilor. O, împliniți-l măi fiilor, ca să rămâneți întru el prin împlinirea lui și să rămâneți întru iubirea Mea. Așa vă învăț Eu pe voi, fiilor, iar voi să fiți învățați de Dumnezeu mereu prin cuvântul Său de peste voi și să-l împliniți ca niște școlari de notă mare, căci Eu vă voiesc mireasă să-Mi fiți pe vecii, căci cei neîmplinitori pierd ascultarea și plata ei, pierd premiul de trecere, și apoi plâng, o, că n-au învățat să asculte de fericirea lor cea de la Dumnezeu pregătită pentru cei ce cred ascultând și crezând.

O, omule, o, omule, Eu am ascultat să vin din cer după tine pe pământ, dar tu nu ascuți să vii din păcat spre Mine, spre Cel din cer, Care te caută și te strigă de șapte mii de ani și te întreabă: Unde ești, unde te ascunzi să nu te văd, o, unde? Iar tu ești în păcat acum, și nu te rușinezi că te vede Dumnezeu și te strigă și te întreabă să răspunzi unde ești și să-I spui: Sunt gol și m-am ascuns, Doamne.

O, cum ar putea cineva să se ascundă de Dumnezeu? Așadar, în zi de praznic sfânt Eu, Domnul, Mi-am învățat poporul hrănit de cuvântul Meu și iată, îi spun lui: Ascultă, poporul Meu, de Domnul Dumnezeuul tău, Care grăiește cu tine! Adu-I ca jertfă mulțumiri și împlinește-ți juruințele făcute Domnului și cheamă-Mă în vreme de încercare, iar Eu te voi izbăvi, și tu Mă vei preaslăvi cu jertfă de laudă. Iar cel ce veghează asupra căii lui, aceluia îi voi arăta mântuirea Mea, mântuirea lui Dumnezeu, precum este scris. Amin, amin, amin.

12/25-04-2021